

Svět za schody

Barbora Bíčová

Chtějí mě pohltit, zadusit, rozsápat. Pohřbít zaživa. Stíny kolem mě se slévají do jedné velké šmouhy. Nedýchám. Jak bych mohl? Mé tělo, lehké, jako by se vznášelo v jezeře, je připraveno k útěku. Z každé strany se line ohlušující šepot. Vábí mě k sobě a já nevím, jestli ho chci poslechnout. Nevím, co říká, ale zní tak laskavě, plný naděje, svobody... Zní jako past, které je třeba se vyhnout.

Z ničeho nic mě tíží něčí pohled.

Zakloním hlavu, div se se mnou svět nezhoupne, a zadívám se na pískovcový strop. (Nebo podlahu, záleží na úhlu pohledu.)

Je tam jakýsi nestvůrný hmyz. Masivní tělo s drobnýma nožkama si to valí přes oblouky, kolem sloupů, až se k zemi snášejí jemné úlomky. Štípou mě z nich oči. Promnu je a opět se zahledím na ohyzněného brouka. Už je skoro pryč. Opouští mě.

„Necháváš mě tady samotného?“ volám.

Stvůra se zastaví, ale její obrys nerozeznávám zřetelně. Jako by na chvíli splynula s dalšími stíny. Vzápětí si to však zase štráduje pryč, dál ode mě, se slovy: „Spěchám do práce. Mám strašné zpoždění.“

Ticho. Už žádné cupitání nožiček, omamující šepot, jen hlasité ticho. Slyším ho všude. Já jsem pro něj jedinou hrozbou. Špatnou notou v bezchybné skladbě. Smrtným houslistou v božském orchestru.

Procházím chodbou pražského podzemí, nevím, kam vede, ani, co mě tam čeká.

Tady mohu naslouchat jen tlukotu svého srdce. Pabum. Pabum. Jeden krok. Pabum. Druhý. Pabum. Třetí. Chuži sjednotím s rytmem srdce. Jdu. Jdu rychleji. Běžím. Melodie sílí.

Jsem v galerii. Jak jsem se sem dostal?

Najednou cítím neklid. Strach pomínul. Rozplynul se, ale místo toho se shlukly všechny mé starosti. Bát se je někdy osvobozující. Běsy nás dovedou ochromit takovým způsobem, že nedokážeme vnímat nic jiného.

Ze stěn na mě koukají milé tváře. Prohlížejí si mé rozcuchané černé vlasy, padnoucí oblek. Mám pocit, že mi hledí přímo do duše. Vidí mě. Jako by nikdy nespatriily nikoho jiného. Jako bych byl... snad pánem tohoto světa. Prapodivného světa plného nebezpečí, nespravedlnosti a nástrah.

Ted' je kolem dokola jen radost. Taková ta zvláštní, ze které člověka mrazí. Úsměvy mě obkličují jako hladová smečka vlků. Jsem jejich jediná kořist, kterou jim kdy kdo dopřál. Nebo jsou rádi, že mě vidí?

Podél stěn blikají světýlka. Jsou dost velká na to, abych se mohl kochat drásajícím uměním, ale příliš malá, abych viděl na cestu před sebou. Světla zběsile pulzují, mihotají se v jemném vánku, který mě šimrá na zátylku, jako by mi chtěly něco říct. Snad že už se blížím?

Po celou dobu mám pocit, že mě někdo za mými zády pozoruje, ale teď vím, že se mi staví do cesty.

Přede mnou se rozprostírají obrovská vrata. Cítím, jak se mi do rukou zabodávají třísky, jen co se na ně dívám. Tuhne mi krev v žilách. V hrudi se předbíhají mravenci, kdo uloupí chutnější drobeček. V krku mi uvízl knedlík, který se stále zvětšuje, ale nechává mi prostor nadechnout se. Z očí pomaloučku stékají kapky. Stejně, jaké rampouchy v lednu nechávají jít, když ví, že nastal jejich čas.

Umírám? Cítím se tak nově, jinak. Je to dlouho, co jsem dokázal vnímat tento pocit. Tak dlouho, až jsem si štěstí spletl se smrtí. (Ale co já vím, třeba je to totéž.)

Ve vratech se zjeví silueta psa. Černočerný stín se světélkujícíma očima. Majestátní nebo démonický? To ať si rozhodne sám. Přišel jako by mě chtěl chránit před čímkoliv, co za těmi vraty je. To on vždycky. Vždyť ho znám!

Ne nadarmo se říká, že pes je nejlepší přítel člověka.

„Maxi,” zašeptám. Cítím jeho blízkost.

On se na mě upřeně dívá. Tím nejlaskavějším pohledem, jaký jen stín může mít.

Nemluví. Ani nemůže, ale já vím, co mi říká.

Za vrata mě nepustí.

„Číhá tam snad nějaké nebezpečí?” ptám se.

Ne. *To ty bys byl hrozbou pro tamější svět.* Vyslyším jeho myšlenky.

„Mohu zůstat tady s tebou?”

Prý ne. Musím jít dál.

„Nechci.”

Když jsem s ním, dýchám svobodně, duchaplně. On jediný mě chápe. Ale podle něj teď musím pokračovat. Při mé cestě bude stát po mém boku.

„Tys mi vždy ukázal správný směr. To tebe jsem v tomto chaosu hledal. Veď mě.”

A tak kráčí vedle mě. Já svou výškou sotva dosáhnu k jeho břichu. Už není jen stín, prsty mohu přejíždět po heboučké srsti a vzhlížet k němu jako ke svému průvodci nesmyslným světem.

Najednou se před námi tyčí obrovité schody. Nejsou vůbec dokonalé. V každém kousku žuly je prasklina. Sem tam nějaký hrbol. Vypadají, jako by se měly každou chvíli roztéct.

„Co tam na mě nahoře čeká?” ptám se zvědavě.

Max jen kývne hlavou. Mám tam jít sám.

Děkuji mu a loučím se. Pomalu stoupám po schodech. Postupně jeden za druhým.

Vtom ucítím prudký poryv větru. Někde v dálce po sobě pokřikují lidé. Baví se. Všude voní teplé jídlo. Hovězí maso, vývar, alkohol? Obejme mě teplo. Poblíkávající pouliční lampa naposledy mrkne, potom navždy zhasne. Otočím se. Staroměstský orloj zrovna hlásí půlnoc. Malý kostlivec na hodinách mi připomene, že jsem ještě před chvílí bloudil v útrobách města. V mém světě, kde se shledávám se svou múzou. V mé verzi Prahy, o které nikdo neví. A ani se o ní nikdo nikdy nedozví...